

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2016. gada 10. maijā *

Valsts atbalsts — Atjaunojamo energoresursu enerģija — Atbalsts, kas piešķirts ar noteiktām grozītā Vācijas likuma par atjaunojamiem energoresursiem (2012. gada EEG likums) tiesību normām — Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par daļēji nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Valsts atbalsta jēdziens — Priekšrocība — Valsts līdzekļi

Lietā T-47/15

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv sākotnēji *T. Henze* un *K. Petersen*, pēc tam *M. Henze* un *K. Stranz*, pārstāvji, kuriem palīdz *T. Lübbig*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *T. Maxian Rusche* un *R. Sauer*, vēlāk – *T. Maxian Rusche* un *K. Herrmann*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas celta uz LESD 263. panta pamata un kurā lūgts atcelt Komisijas 2014. gada 25. novembra Lēmumu (ES) 2015/1585 par atbalsta shēmu SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) (ko Vācija īstenojusi atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas un energoietilpīgu lietotāju atbalstam) (OV 2015, L 250, 122. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*] (referents), tiesneši E. Bieļūns [*E. Bieliūnas*] un Ī. S. Foresters [*I. S. Forrester*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 21. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 *Bund der Energieverbraucher* (Vācijas Elektroenerģijas patērētāju biedrība) 2011. gada decembrī Eiropas Komisijai iesniedza sūdzību, kurā tā apgalvoja, ka atsevišķi 2011. gada 28. jūlija *Gesetz zur Neuregelung des Rechtsrahmens für die Förderung der Stromerzeugung aus Erneuerbaren Energien* (Likums par jaunu tiesisko regulējumu no atjaunojamiem energoresursiem iegūtās elektroenerģijas veicināšanai; *BGBL*. 2011 I, 1634. lpp.; turpmāk tekstā – “2012. gada EEG”), kam bija jāstājas spēkā 2012. gada 1. janvārī, paredzētie pasākumi ir uzskatāmi par atbalstu, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

Konkrētie pasākumi

- 2 2012. gada EEG mērķis ir aizsargāt klimatu un vidi, nodrošinot energoapgādes ilgtspējīgu attīstību, samazinot tās izmaksas Vācijas ekonomikā, mazinot fosilo energoresursu izmantošanu un izstrādājot tehnoloģijas elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamiem energoresursiem un raktuvju gāzes (turpmāk tekstā – “EEG elektroenerģija”). Šajā nolūkā tajā it īpaši ir paredzēts palielināt atjaunojamo energoresursu enerģijas īpatsvaru elektroapgādē līdz vismaz 35 % 2020. gadā un pēc tam pakāpeniski līdz vismaz 80 % 2050. gadā (2012. gada EEG 1. pants).
- 3 Šajā kontekstā 2012. gada EEG it īpaši ir paredzēta atbalsta shēma, lai palīdzētu EEG elektroenerģijas ražotājiem (2012. gada EEG 2. pants), kuras galvenās iezīmes ir šādas.
- 4 Pirmām kārtām visu sprieguma līmeņu sistēmu operatoriem (turpmāk tekstā – “SO”), kas nodrošina vispārējo elektroapgādi, ir pienākums, pirmkārt, pieslēgt savam tīklam iekārtas, ar kurām to darbības teritorijā tiek ražota EEG elektroenerģija (2012. gada EEG 5.–7. pants), otrkārt, šīs elektroenerģijas ievadi savā tīklā, kā arī pārvadi un sadali veikt prioritārā kārtībā (2012. gada EEG 8.–12. pants) un, treškārt, samaksāt šo iekārtu ekspluatētājiem atlīdzību, kas tiek aprēķināta atbilstoši likumā noteiktiem tarifiem, ņemot vērā attiecīgās elektroenerģijas veidu un attiecīgo iekārtu aprēķināto vai uzstādīto jaudu (2012. gada EEG 16.–33. pants). Alternatīvi šiem EEG elektroenerģiju ražojošo iekārtu ekspluatētājiem ir tiesības tirgot visu šo elektroenerģiju vai tās daļu tieši trešajām personām un prasīt, lai SO, kura tīklam iekārta būtu tikusi pieslēgta, neveicot šādu tiešu tirgošanu, tiem samaksā tirgus prēmiju, kas aprēķināta, pamatojoties uz to atlīdzības summu, ko būtu bijis jāmaksā, pieslēdzoties tīklam (2012. gada EEG 33.a–33.i pants). Nav strīda par to, ka praktiski šie pienākumi galvenokārt attiecas uz zema vai vidēja sprieguma vietējās sadales sistēmas operatoriem (turpmāk tekstā – “SSO”).
- 5 Otrām kārtām SSO ir pienākums EEG elektroenerģiju pārvadīt augšup esošajiem augstsprieguma vai ļoti augsta sprieguma starpreģionālo pārvades sistēmu operatoriem (turpmāk tekstā – “PSO”) (2012. gada EEG 34. pants). Savukārt kā pretizpildījums par šo pienākumu PSO ir jāmaksā SSO summa, kas atbilst atlīdzībām un tirgus prēmijām, ko pēdējie minētie ir samaksājuši iekārtu ekspluatētājiem (2012. gada EEG 35. pants).
- 6 Trešām kārtām 2012. gada EEG ir paredzēts tā sauktais “federālā mēroga kompensāciju mehānisms” starp, no vienas puses, to EEG elektroenerģijas daudzumu, ko katrs PSO ievada savā tīklā, un, no otras puses, summām, kuras kā pretizpildījums tiek pārskaitītas SSO (2012. gada EEG 36. pants). Praksē katrs PSO, kurš ir ievadījis tīklā un samaksājis par tādu EEG elektroenerģijas daudzumu, kas ir lielāks nekā daudzums, ko elektroenerģijas piegādātāji ir piegādājuši galalietotājiem tā teritorijā, var no citiem PSO prasīt šai starpībai atbilstošu kompensāciju. Kopš 2009./2010. gada minētā kompensēšana vairs nenotiek natūrā (EEG elektroenerģijas plūsmu apmaiņa), bet gan finansiāli (ar to saistīto izmaksu kompensācija). Trīs no četriem PSO, uz kuriem attiecas šī kompensācijas shēma, ir privāti uzņēmumi (*Amprion GmbH*, *TenneT TSO GmbH* un *50Hertz Transmission GmbH*), savukārt ceturtais ir publisks uzņēmums (*Transnet BW GmbH*).

- 7 Ceturtām kārtām PSO ir pienākums tirgot savā tīklā ievadīto *EEG* elektroenerģiju elektroenerģijas biržās tūlītējā tirgū (2012. gada *EEG* 37. panta 1. punkts). Ja šādi saņemta cena tiem neļauj segt finansiālo slogu, ko tiem rada likumiskais pienākums maksāt par šo elektroenerģiju likumā noteiktos tarifus, tiem ir tiesības, ievērojot ar reglamentēšanas pilnvarām apveltīto iestāžu paredzētos nosacījumus, prasīt, lai galalietotājus apgādājošie elektroenerģijas piegādātāji tiem samaksā starpību proporcionāli pārdotajam daudzumam. Šo mehānismu sauc par “*EEG* piemaksu” (2012. gada *EEG* 37. panta 2. punkts). Tomēr noteiktos gadījumos *EEG* piemaksas summa var tikt samazināta 2 centu apmērā par kilovatstundu (KWh) (2012. gada *EEG* 39. pants). Lai saņemtu šādu atlaidi, kas 2012. gada *EEG* tiek saukta par “*EEG* piemaksas samazinājumu”, taču kas tiek apzīmēta arī kā “zaļās elektroenerģijas privilēģija”, elektroenerģijas piegādātājiem it īpaši ir jāpierāda, ka, pirmkārt, vismaz 50 % no elektroenerģijas, ko tie piegādā saviem klientiem, ir *EEG* elektroenerģija, ka, otrkārt, vismaz 20 % no tās ir iegūta no vēja vai saules enerģijas un ka, visbeidzot, šī enerģija to klientiem tiek tirgota tieši.
- 8 Sīkāks regulējums attiecībā uz *EEG* piemaksu ir paredzēts 2009. gada 17. jūlija *Verordnung zur Weiterentwicklung des bundesweiten Ausgleichsmechanismus* (Noteikumi par federālā mēroga kompensācijas mehānisma turpmāko attīstību, *BGBI.* 2009 I, 2101. lpp.), kas grozīti 2012. gada 17. augusta *Gesetz zur Änderung des Rechtsrahmens für Strom aus solarer Strahlungsenergie und zu weiteren Änderungen im Recht der erneuerbaren Energien* (Likums, ar ko groza no saules enerģijas iegūtai elektroenerģijai piemērojamo tiesisko regulējumu un groza Likumu par atjaunojamo energoresursu enerģiju; *BGBI.* 2012 I, 1754. lpp.) 2. pantā, kā arī 2010. gada 22. februāra *Verordnung zur Ausführung der Verordnung zur Weiterentwicklung des bundesweiten Ausgleichsmechanismus* (Noteikumu par kompensācijas mehānismu īstenošanas noteikumi; *BGBI.* 2010 I, 134. lpp.), kuri grozīti ar 2013. gada 19. februāra *Zweite Verordnung zur Änderung der Ausgleichsmechanismus-Ausführungsverordnung* (Otrie noteikumi, ar ko groza Noteikumus par federālā mēroga kompensācijas mehānisma turpmāko attīstību; *BGBI.* 2013 I, 310. lpp.).
- 9 Piektām kārtām nav strīda par to, ka, lai gan ar 2012. gada *EEG* likumu elektroenerģijas piegādātājiem nav likts pārnest *EEG* piemaksu uz galalietotājiem, tajā tas arī nav aizliegts. Tāpat nav strīda par to, ka piegādātāji, kuriem pašiem ir pienākums maksāt šo piemaksu PSO, praksē šo maksājumu pārnes uz saviem klientiem, kā turklāt tiesas sēdē to ir apstiprinājusi Vācijas Federatīvā Republika. 2012. gada *EEG* ir paredzēta kārtība, kādā šī piemaksa ir jānorāda tiem izrakstītajā rēķinā (2012. gada *EEG* 53. pants), kā arī nosacījumi, saskaņā ar kuriem šie klienti ir jāinformē par atbilstoši Atjaunojamo energoresursu enerģijas likumam subsidētās enerģijas proporciju tiem piegādātajā enerģijā (2012. gada *EEG* 54. pants).
- 10 Turklāt 2012. gada *EEG* likumā ir paredzēta arī īpaša kompensācijas shēma, kurā *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālā ekonomikas un eksporta kontroles pārvalde, turpmāk tekstā – “BAFA”) katru gadu nosaka maksimālo apmēru, kādā *EEG* piemaksas daļu elektroenerģijas piegādātāji var pārnest uz divām konkrētām klientu kategorijām, proti, pirmkārt, “energoietilpīgiem ražošanas nozares uzņēmumiem” (turpmāk tekstā – “EIU”) un, otrkārt, “dzelzceļa uzņēmumiem”; tas, pamatojoties uz pieteikumu, kuru šie uzņēmumi iesniedz līdz iepriekšēja gada 30. jūnijam, tiek darīts, lai samazinātu šo uzņēmumu elektroenerģijas izmaksas un tādējādi saglabātu to konkurētspēju (2012. gada *EEG* 40. pants).
- 11 2012. gada *EEG* ir paredzēti nosacījumi, kas jāizpilda, lai iegūtu tiesības izmantot šo shēmu, procedūra, kas atbilstīgajiem uzņēmumiem ir jāievēro, maksimālā apmēra noteikšanas kārtība katrā konkrētajā gadījumā un BAFA šajā ziņā pieņemto lēmumu iedarbība (2012. gada *EEG* 41.–44. pants). 2012. gada *EEG* it īpaši ir paredzēts, ka attiecībā uz ražošanas nozares uzņēmumiem, kuru elektroenerģijas patēriņa izmaksas veido vismaz 14 % no to bruto pievienotās vērtības un kuru patēriņš ir vismaz 1 gigavatstunda (GWh), šis maksimālais apmērs ir noteikts 10 % apmērā no *EEG* piemaksas par to patēriņa daļu, kas ir robežās no 1 GWh līdz 10 GWh, 1 % apmērā par to patēriņa daļu, kas ir robežās no 10 GWh līdz 100 GWh, un 0,05 centi par katru nākamo KWh virs šā daudzuma. 2012. gada *EEG* ir arī noteikts, ka attiecībā uz ražošanas nozares uzņēmumiem, kuru elektroenerģijas patēriņa izmaksas ir

vismaz 20 % no to bruto pievienotās vērtības un kuru patēriņš ir vismaz 100 GWh, *EEG* piemaksas maksimālais apmērs ir 0,05 centi par KWh, sākot no pirmās kilovatstundas. 2012. gada *EEG* turklāt ir paredzēts, ka uzņēmumi, attiecībā uz kuriem ir pieņemts lēmums par *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežošanu, elektroenerģijas piegādātājiem ir jāinformē par, pirmkārt, tiem piegādātās atjaunojamo energoresursu enerģijas daļu, attiecībā uz kuru ir sniegts atbalsts saskaņā ar Atjaunojamo energoresursu enerģijas likumu, otrkārt, par to kopējās energoresursu struktūras sastāvu un, treškārt, attiecībā uz uzņēmumiem, kas ir privileģēti saskaņā ar Atjaunojamo energoresursu enerģijas likumu, – par tiem piegādātās elektroenerģijas struktūras sastāvu (2012. gada *EEG* 54. pants).

- 12 Sestām kārtām ar 2012. gada *EEG* iekārtu ekspluatētājiem, SO un elektroenerģijas piegādātājiem ir uzlikts informēšanas un publiskošanas pienākumu kopums, it īpaši attiecībā pret PSO un *Bundesnetzagentur* (Federālā tīklu aģentūra, turpmāk tekstā – “*BNetzA*”); papildus tam konkrēti attiecībā uz PSO ir paredzēta virkne pārskatāmības pienākumu (2012. gada *EEG* 45.–51. pants). Minētajā likumā ir noteiktas arī *BNetzA* uzraudzības un kontroles pilnvaras attiecībā pret SSO un PSO (2012. gada *EEG* 61. pants)

Lēmums par procedūras sākšanu

- 13 Komisija ar 2013. gada 18. decembra vēstuli informēja Vācijas iestādes, ka tā ir nolēmusi uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru attiecībā uz pasākumiem, kas ir paredzēti 2012. gada *EEG* un kas īstenoti kā atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un energoietilpīgiem lietotājiem.
- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 28. februārī, Vācijas Federatīvā Republika cēla prasību atcelt lēmumu par procedūras sākšanu, no kuras tā gan atteicās ar 2015. gada 28. aprīļa vēstuli.
- 15 Ar 2015. gada 8. jūnija rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētājs izdeva rīkojumu dzēst lietu no Vispārējās tiesas reģistra (Vācija/Komisija, T-134/14, nav publicēts, EU:T:2015:392).

Apstrīdētais lēmums

- 16 Komisija 2014. gada 25. novembrī pieņēma Lēmumu (ES) 2015/1585 par atbalsta shēmu SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) (ko Vācija īstenojusi atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas un energoietilpīgu lietotāju atbalstam) (OV 2015, L 250, 122. lpp., turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).
- 17 Pirmkārt, Komisija uzskatīja, ka iepirkuma tarifi un tirgus prēmijas, ar kurām *EEG* elektroenerģijas ražotājiem tiek nodrošināta tāda to ražotās elektroenerģijas cena, kas ir augstāka nekā tirgus cena, ir uzskatāmi par valsts atbalstu, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu. Otrkārt, Komisija uzskatīja, ka *EEG* piemaksas samazinājums noteiktiem energoietilpīgiem lietotājiem arī ir uzskatāms par valsts atbalstu, kas ar iekšējo tirgu ir saderīgs tikai tad, ja tas iekļaujas noteiktās kategorijās.
- 18 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir izteikta šādā redakcijā:

“1. pants

Valsts atbalsts elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamiem energoresursiem un raktuvju gāzes, ietverot finansējuma mehānismu, kas piešķirts, pamatojoties uz *Erneuerbare-Energien-Gesetz 2012* [..], ko [Vācijas Federatīvā Republika] nelikumīgi īstenoja, pārkāpjot [LESD] 108. panta 3. punktu, ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar I pielikumā noteikto Vācijas saistību īstenošanu[, ja vien Vācijas Federatīvā Republika izpilda I pielikumā noteiktās saistības].

[..].

3. pants

1. Valsts atbalsts, ko veido piemaksas samazinājumi, lai 2013. un 2014. gadā finansētu atjaunojamu energoresursu elektroenerģijas atbalstu [...] energoietilpīgiem lietotājiem [...], un ko [Vācijas Federatīvā Republika] nelikumīgi īstenoja, pārkāpjot [LESD] 108. panta 3. punktu, ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ja iekļaujas kādā no četrām šajā punktā minētajām kategorijām.

Ja valsts atbalsts tika piešķirts uzņēmumam, kas ir piederīgs nozarei, kura iekļauta nozaru sarakstā Pamatnostādņu par valsts atbalstu vides aizsardzībai un enerģētikai 2014.–2020. gadam [...] 3. pielikumā, tas ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ja uzņēmums samaksāja vismaz 15 % no papildu izmaksām, kas elektroenerģijas piegādātājiem jāmaksā, pamatojoties uz saistībām pirkt atjaunojamu energoresursu enerģiju, ko pēc tam novirzīja saviem klientiem. Ja uzņēmums samaksāja mazāk par 15 % no šīm papildu izmaksām, valsts atbalsts tomēr ir saderīgs, ja uzņēmums samaksāja summu, kas atbilst vismaz 4 % no tā bruto pievienotās vērtības vai – attiecībā uz uzņēmumiem ar elektroietilpību vismaz 20 % – vismaz 0,5 % no bruto pievienotās vērtības.

Ja valsts atbalsts tika piešķirts uzņēmumam, kas nav piederīgs nozarei, kura iekļauta nozaru sarakstā 2014. gada pamatnostādņu 3. pielikumā, bet tā elektroietilpība 2012. gadā bija vismaz 20 % un šajā gadā tas bija piederīgs nozarei ar tirdzniecības intensitāti vismaz 4 % Savienības līmenī, tas ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ja uzņēmums samaksāja vismaz 15 % no papildu izmaksām, kas elektroenerģijas piegādātājiem jāmaksā, pamatojoties uz saistībām pirkt atjaunojamu energoresursu enerģiju, ko pēc tam novirzīja elektroenerģijas patērētājiem. Ja uzņēmums samaksāja mazāk par 15 % no šīm papildu izmaksām, valsts atbalsts tomēr ir saderīgs, ja uzņēmums samaksāja summu, kas atbilst vismaz 4 % no tā bruto pievienotās vērtības vai – attiecībā uz uzņēmumiem ar elektroietilpību vismaz 20 % – vismaz 0,5 % no bruto pievienotās vērtības.

Ja valsts atbalsts tika piešķirts uzņēmumam, kurš ir tiesīgs saņemt saderīgu valsts atbalstu, pamatojoties uz punkta otro vai trešo daļu, bet uzņēmuma samaksātā EEG piemaksas summa nesasniedza līmeni, kādu nosaka šis punkta daļas, saderīgas ir šādas atbalsta daļas:

- a) attiecībā uz 2013. gadu – tā atbalsta daļa, kas pārsniedz 125 % no uzņēmuma 2013. gadā faktiski samaksātās piemaksas;
- b) attiecībā uz 2014. gadu – tā atbalsta daļa, kas pārsniedz 150 % no uzņēmuma 2013. gadā faktiski samaksātās piemaksas.

Ja valsts atbalsts tika piešķirts uzņēmumam, kurš nav tiesīgs saņemt saderīgu valsts atbalstu, pamatojoties uz punkta otro vai trešo daļu, un uzņēmums samaksāja mazāk nekā 20 % no piemaksas papildu izmaksām bez samazinājuma, saderīgas ir šādas atbalsta daļas:

- a) attiecībā uz 2013. gadu – tā atbalsta daļa, kas pārsniedz 125 % no uzņēmuma 2013. gadā faktiski samaksātās piemaksas;
- b) attiecībā uz 2014. gadu – tā atbalsta daļa, kas pārsniedz 150 % no uzņēmuma 2013. gadā faktiski samaksātās piemaksas.

2. Jebkurš 1. punktā neietvertais atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu.”

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 2. februārī, Vācijas Federatīvā Republika cēla šo prasību.

20 Vācijas Federatīvās Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

22 Prasības pamatošanai Vācijas Federatīvā Republika izvirza trīs pamatus, kuri būtībā attiecas uz šādiem aspektiem pirmais – acīmredzamām kļūdām vērtējumā, kas pieļautas, novērtējot faktus, otrais – ar īpašo kompensācijas shēmu saistītās priekšrocības neesamību un trešais – no valsts līdzekļiem finansētas priekšrocības neesamību.

Par pirmo pamatu – acīmredzamām kļūdām vērtējumā, kas pieļautas, novērtējot faktus

Par pieņemamību

23 Formāli neceļot iebildi par nepieņemamību uz Vispārējās tiesas Reglamenta 130. panta pamata, Komisija primāri norāda, ka pirmais pamats nav pieņemams, būtībā tāpēc, ka tas neesot saprotams.

24 Proti, Komisija apgalvo, ka Vācijas Federatīvā Republika, aprakstot šā pamata priekšmetu, tai vispārīgā veidā pārmet, ka tā acīmredzami nepareizi ir sapratusi dažādos valsts rīcības veidus, – šis pārmetums, Komisijas ieskatā, nav saprotams. Tā piebilst, ka Vispārējās tiesas kompetencē nav pārinterpretēt prasības pieteikumā izklāstītu nesaprotamu argumentāciju, lai piešķirtu tai jēgu.

25 Šai ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas atbilstoši minēto statūtu 53. panta pirmajai daļai ir piemērojama tiesvedībā Vispārējā tiesā, un saskaņā ar Reglamenta 76. panta d) punktu ikvienā prasības pieteikumā ir jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Neatkarīgi no jebkādiem jautājumiem par terminoloģiju šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa lemt par prasību – attiecīgā gadījumā bez citas informācijas tās pamatojumam. Lai garantētu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedības norisi, prasības pieņemamībai, ņemot vērā iepriekš minētās tiesību normas, ir nepieciešams, lai būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem tā ir balstīta, kaut kopsavilkuma veidā, bet konsekventi un saprotami izrietētu no paša prasības pieteikuma teksta (skat. rīkojumu, 1993. gada 28. aprīlis, *De Hoe*/Komisija, T-85/92, EU:T:1993:39, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Konkrēti, lai arī ir jāpieņem, ka, pirmkārt, prasības pamatu izklāstā var arī neievērot Reglamenta terminoloģiju un izkārtojumu un ka, otrkārt, ar šo pamatu formulēšanu drīzāk pēc to būtības nekā juridiskās kvalifikācijas var pietikt, tomēr nosacījums ir tas, ka minētie pamati pietiekami skaidri izriet no prasības pieteikuma. Turklāt vienīgi abstrakts pamatu izklāsts prasības pieteikumā neatbilst Eiropas Savienības Tiesas statūtu un Reglamenta prasībām, un šajos dokumentos izmantotā frāze “kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem” nozīmē, ka prasības pieteikumā ir jāizskaidro, par ko ir pamats, uz kuru prasība balstās (skat. rīkojumu, 1993. gada 28. aprīlis, *De Hoe*/Komisija, T-85/92, EU:T:1993:39, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 27 Šajā lietā no prasības pieteikuma izriet, ka pirmā pamata priekšmets ir skaidri noteikts, proti, tā mērķis ir panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu un tas attiecas uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā, kas pieļautas, vērtējot faktus un valsts lomu 2012. gada *EEG* darbībā. Tādējādi no prasības pieteikuma izriet, ka šajā pamatā Vācijas Federatīvā Republika būtībā uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, – līdz ar to šā pamata būtība ir pietiekami skaidri saprotama no prasības pieteikuma teksta.
- 28 No tā izriet, ka iebilde par nepieņemamību ir jānoraida kā nepamatota.

Par lietas būtību

- 29 Vācijas Federatīvā Republika būtībā uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Komisija esot pieļāvusi vairākas acīmredzamas kļūdas vērtējumā, vērtējot valsts lomu 2012. gada *EEG* darbībā. Šajā ziņā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka valstij nav īpašas lomas un tā neiesaistās 2012. gada *EEG* darbībā.
- 30 Pirmām kārtām, runājot par 2012. gada *EEG* darbībā iesaistītajiem subjektiem, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, pirmkārt, ka 2012. gada *EEG* mehānisma darbībā piedalās tikai privāto tiesību subjekti, otrkārt, ka minētais likums bez atšķirībām ir piemērojams gan publiskiem, gan privātiem tīklu operatoriem un elektroenerģijas piegādātājiem, treškārt, ka ar 2012. gada *EEG* vai tā īstenošanas noteikumiem īpašas funkcijas ir piešķirtas nevis kādam konkrētam uzņēmumam, bet gan tikai PSO kopumā un, ceturtkārt, ka valsts struktūru, kurām ar 2012. gada *EEG* ir piešķirtas pilnvaras, vienīgā funkcija ir izveidoto mehānismu tiesiskuma un pareizas darbības kontrole, un tām nav ietekmes uz iegūto līdzekļu izcelsmi un izmantošanu.
- 31 Otrām kārtām, runājot par finanšu plūsmām, kas rodas 2012. gada *EEG* darbības rezultātā, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka valsts tās nedz nosaka, nedz kontrolē. Šā apgalvojuma pamatošanai tā norāda, ka, pirmkārt, 2012. gada *EEG* ir no atjaunojamiem energoresursiem ražotās elektroenerģijas cenu noteikšanas shēma, kas neļaujot valstij noteikt *EEG* piemaksas summu, kuru nosakot puses savas līgumu slēgšanas brīvības ietvaros, un ka, otrkārt, no 2012. gada *EEG* likuma mehānismiem izrietošo tiesību uz samaksu īstenošanu nekādi nenodrošina valsts struktūras un strīdi par tām esot civillietu tiesu kompetencē.
- 32 Trešām kārtām Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka, runājot par administrācijas lomu 2012. gada *EEG* paredzētajā īpašajā kompensācijas shēmā, *BAFA* uzdevums aprobežojas ar lemlšanu par tai iesniegtajiem piemaksas maksimālā apmēra ierobežošanas pieteikumiem un ar lēmuma sagatavošanu – saistošas kompetences ietvaros bez jebkādas rīcības brīvības –, kurā tā konstatē, vai attiecīgā gadījumā ir izpildīti vajadzīgie nosacījumi, lai tiktu piešķirtas tiesības uz maksimālā apmēra ierobežojumu. Tādējādi *BAFA* nerīkojoties ar finanšu plūsmām, kas radušās 2012. gada *EEG* darbības rezultātā, un tai arī neesot nedz piekļuves šīm plūsmām, nedz līdzekļu, ar kuriem tās kontrolēt.
- 33 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka LESD 107. panta 1. punktā ir atzīts, ka ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai kas jebkādā citā veidā tiek piešķirts no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- 34 LESD 107. panta 1. punktā šis nesaderības konstatējums ir pakārtots četriem nosacījumiem. Pirmkārt, jāpastāv valsts iejaukšanās vai valsts līdzekļu piesaistīšanas fakts. Otrkārt, šādi iejaucoties, ir jāiespaido tirdzniecība starp dalībvalstīm. Treškārt, šādi iejaucoties, ir jāsniedz priekšrocības tās saņēmējam. Ceturtkārt, šādi iejaucoties, ir jārada vai jādraud radīt konkurences izkropļojumi (skat. spriedumu, 2004. gada 15. jūlijs, *Pearle* u.c., C-345/02, EU:C:2004:448, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 35 Attiecībā uz pirmo no šiem nosacījumiem no judikatūras izriet, ka par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē ir atzīstamas tikai tādas priekšrocības, kas tieši vai netieši tiek piešķirtas no valsts līdzekļiem. Proti, šajā tiesību normā paredzētā atšķirība starp “valsts piešķirtu atbalstu” un atbalstu, kas piešķirts “no valsts līdzekļiem”, nenozīmē, ka visas valsts piešķirtas priekšrocības ir atbalsts neatkarīgi no tā, vai tās tiek finansētas no valsts līdzekļiem vai nē, bet tās mērķis ir vienīgi iekļaut šajā jēdzienā priekšrocības, ko tieši piešķir valsts, kā arī tās, ko piešķir valsts izveidotas vai valsts noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras (skat. spriedumu, 2001. gada 13. marts, *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2001:160, 58. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi LESD 107. panta 1. punktā paredzētais aizliegums principā var ietvert arī atbalstu, ko piešķir atbalsta pārvaldībai valsts izveidotas vai valsts noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras (skat. spriedumu, 2004. gada 15. jūlijs, *Pearle* u.c., C-345/02, EU:C:2004:448, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Tomēr, lai priekšrocības varētu tikt kvalificētas kā atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, tām ne tikai jābūt, pirmkārt, tieši vai netieši piešķirtām no valsts līdzekļiem, bet arī, otrkārt, jābūt attiecināmām uz valsti (skat. spriedumu, 2004. gada 15. jūlijs, *Pearle* u.c., C-345/02, EU:C:2004:448, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). No judikatūras izriet, ka runa ir par atšķirīgiem un kumulatīviem nosacījumiem (skat. spriedumu, 2006. gada 5. aprīlis, *Deutsche Bahn*/Komisija, T-351/02, EU:T:2006:104, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, runājot par pasākuma attiecināmības nosacījumu, ir jāizvērtē, vai valsts iestādes ir uzskatāmas par iesaistītām minētā pasākuma noteikšanā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Association Vent De Colère!* u.c., C-262/12, EU:C:2013:851, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 38 Šajā lietā ir jānorāda, ka, lai gan Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas acīmredzamas kļūdas faktu vērtējumā, tās argumentācija pirmā pamata ietvaros attiecas tikai uz 2012. gada *EEG* likuma darbību un valsts lomu šajā shēmā.
- 39 Proti, ir jākonstatē, ka Vācijas Federatīvā Republika pirmā pamata atbalstam aprobežojas tikai ar 2012. gada *EEG* likuma darbības skaidrojumu, sniedzot tiesību normu izklāstu, bet neatsaucas ne uz vienu konkrētu apstākli, kas ļautu konstatēt kļūdu faktos, kura būtu pieļauta attiecīgo mehānismu aprakstā, vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kura būtu pieļauta, tos izvērtējot.
- 40 Papildus tam, ciktāl pirmajā pamatā Vācijas Federatīvā Republika apšaubu 2012. gada *EEG* attiecināmību uz valsti, ir jākonstatē, ka šajā lietā aplūkojamie atbalsta un kompensācijas mehānismi ir tikuši izveidoti ar likumu, proti, 2012. gada *EEG*, ko turklāt atzīst arī Vācijas Federatīvā Republika, prasības pieteikumā atsaucoties uz “noteikto tiesisko regulējumu”. Tādējādi šie mehānismi atbilstoši šā sprieduma 37. punktā minētajai judikatūrai ir jāuzskata par attiecināmiem uz valsti.
- 41 Šajos apstākļos – pretēji Vācijas Federatīvās Republikas apgalvotajam – nav jāveic dziļāks izvērtējums par valsts lomu 2012. gada *EEG* darbībā, jo šis jautājums ir iztirzāts, trešā pamata ietvaros izvērtējot nosacījumu par valsts līdzekļu izmantošanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 42 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – ar īpašo kompensācijas shēmu saistītas priekšrocības neesamība

- 43 Vācijas Federatīvā Republika būtībā apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka īpašā kompensācijas shēma radot priekšrocības par labu EIU. Šis pamats sastāv no piecām daļām.

- 44 Vispirms ir jānorāda – tāpat kā Komisija to dara savā iebildumu rakstā –, ka Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītais otrais pamats ir tikai par saistībā vienīgi ar īpašo kompensācijas shēmu EIU labā noteiktās priekšrocības pašu pastāvēšanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, nevis par šādas priekšrocības selektivitāti, nedz pat par to, vai pastāv ar veicināšanas shēmu saistīta selektīva priekšrocība, – līdz ar to šos jautājumus Vispārējai tiesai nav jāizvērtē.
- 45 Turklāt Vispārējā tiesa uzskata, ka ir lietderīgi vispirms kopā izvērtēt šā pamata pirmo, otro un piekto daļu, pēc tam izvērtēt trešo daļu un visbeidzot – ceturto daļu.

Par pirmo, otro un piekto daļu

- 46 Ar otrā pamata pirmo daļu Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka ar īpašo kompensācijas shēmu nav radīta priekšrocība EIU, bet gan, ka tās mērķis ir atsvērt to starptautiskās konkurētspējas samazināšanos, kas saistīta it īpaši ar faktu, ka slogs citās Eiropas valstīs, tai skaitā dalībvalstīs, kurās arī pastāv sloga atvieglojumi EIU, ir krietni zemāks. Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka trešajās valstīs tamlīdzīga sloga bieži vispār nav.
- 47 Ar otrā pamata otro daļu Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka lielā daļā energoietilpīgo nozaru, piemēram, vara, tērauda, alumīnija un naftas ražošanā vai pārstrādē, pastāv ļoti sāva starptautiska konkurence. Tādējādi ar īpašo kompensācijas shēmu tiekot nevis sniegtas priekšrocības, bet tikai kompensēts trūkums, jo bez šīs shēmas uzņēmumi, kuru ražošanas nosacījumi ir saistīti ar īpaši izteiktu energoietilpīgumu, būtu ļoti nelabvēlīgā konkurences situācijā salīdzinājumā ar tiem šīs nozares uzņēmumiem, kuri veic uzņēmējdarbību citās dalībvalstīs vai trešajās valstīs.
- 48 Ar otrā pamata piekto daļu Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka īpašā kompensācijas shēma ir attaisnota, lai saglabātu to Vācijas uzņēmumu konkurētspēju, kuru ražošanas nosacījumi ir īpaši energoietilpīgi. No šīs perspektīvas skatoties, īpašā kompensācijas shēma esot būtisks instruments, lai nodrošinātu tādus pašus konkurences nosacījumus energoietilpīgiem Vācijas uzņēmumiem un lai veicinātu pārvirzi uz tādu energoapgādi, kas balstīta uz atjaunojamiem energoresursiem. Turklāt Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka EIU, kuriem nāk par labu īpašā kompensācijas shēma un kuriem 2012. gada *EEG* 41. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētās procedūras kontekstā ir jāpierāda, ka tie izgājuši sertifikāciju, kuras gaitā to energopatēriņš ir ticis izmērīts un novērtēts, ir jāvelta būtiskas pūles saistībā ar auditu veikšanu. Atbilstošās prasības tādējādi radot arī būtiskas izmaksas. Vācijas Federatīvās Republikas ieskatā, lielāks *EEG* piemaksas samazinājums šajos gadījumos ir adekvāta kompensācija par energoresursu pārvaldības darbībām, ko veikuši attiecīgie uzņēmumi.
- 49 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbalsta jēdziens ir vispārīgāks nekā subsīdijas jēdziens, ņemot vērā, ka tas ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, kas ir subsīdijas pašas par sevi, bet arī valsts pasākumus, kas dažādos veidos atvieglo izmaksas, kuras parasti ir jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan tie nav subsīdijas šī vārda šaurākajā nozīmē, ir tām identiski pēc rakstura un rada tādas pašas sekas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 7. marts, *British Aggregates*/Komisija, T-210/02 RENV, EU:T:2012:110, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Lai pasākumu varētu kvalificēt par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, it īpaši ir nepieciešams, pirmkārt, lai tas ietvertu priekšrocību, kura var izpausties dažādos veidos (piešķirtais “jebkāda veida atbalsts”), un, otrkārt, lai šī priekšrocība tieši vai netieši izrietētu no valsts līdzekļiem (atbalsts, “ko piešķir dalībvalstis vai [...] no valsts līdzekļiem”).
- 51 Ņemot vērā šīs norādes, ir jāpārbauda, vai *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežojums, kas attiecināts uz EIU, pats par sevi rada priekšrocības sniegšanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

- 52 Šajā lietā Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 65. apsvērumā ir norādījusi, ka ar 2012. gada *EEG* 40. un 41. pantu esot ieviests *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežojums par labu EIU un tādējādi PSO un elektroenerģijas piegādātājiem ir liegts no EIU atgūt ar *EEG* elektroenerģiju saistītās papildu izmaksas.
- 53 Šajā ziņā ir jākonstatē – tāpat kā Komisija to ir darījusi apstrīdētajā lēmumā –, ka 2012. gada *EEG* 40. pantā ir noteikts princips par ierobežojumu attiecībā uz to *EEG* piemaksas summu, kuru elektroenerģijas piegādātāji var pārnest uz energoietilpīgiem lietotājiem, paredzot, ka uz pieteikuma pamata *BAFA* izdod administratīvu aktu, kurā elektroenerģijas piegādātājam tiek aizliegts pārnest visu *EEG* piemaksas summu uz galalietotāju, ja šis galalietotājs ir EIU. Savukārt ar 2012. gada *EEG* 41. pantu *EEG* piemaksas ierobežojums EIU tiek pakārtots zināmu – galvenokārt ar to enerģijas patēriņa apmēru saistītu – nosacījumu ievērošanai.
- 54 Tāpat ir jāuzsver, ka nav ticis izvirzīts neviens arguments, lai atspēkotu šo konstatējumu, jo pati Vācijas Federatīvā Republika atzīst, ka ar šiem pantiem izveidotās shēmas mērķis ir ierobežot papildu ekonomisko slogu, kas EIU rodas saistībā ar *EEG* elektroenerģijas ražošanai sniegto atbalstu, un tādējādi samazināt slogu, kas parasti aprūpina to budžetu.
- 55 Līdz ar to Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstrīdētajā lēmumā secinot, ka īpašā kompensācijas shēma, kas izveidota ar 2012. gada *EEG* 40. un 41. pantu, atbrīvo EIU no sloga, kurš parasti uz tiem attiektos, un ka tādējādi ir pierādīta EIU piešķirtas priekšrocības pastāvēšana, kas izriet jau no vienkārša ar 2012. gada *EEG* likumu izveidotā mehānisma apraksta vien.
- 56 Šo secinājumu neatspēko apstākļi, ka ar īpašo kompensācijas shēmu Vācijas Federatīvā Republika vēlas atsvērt kādu konkurētspēju mazinošu apstākli. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fakts, ka dalībvalsts konkurences apstākļus noteiktā ekonomikas nozarē cenšas ar vienpusējiem pasākumiem tuvināt citās dalībvalstīs esošiem apstākļiem, neatņem šiem pasākumiem valsts atbalsta raksturu (skat. spriedumu, 2005. gada 3. marts, *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Tādēļ otrā pamata pirmā, otrā un piektā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu

- 58 Ar otrā pamata trešo daļu Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka, izmantojot īpašo kompensācijas shēmu, lai ierobežotu EIU maksāto piemaksu maksimālo apmēru, Vācijas likumdevējs vēlas tikai atsvērt strukturālos trūkumus, tādējādi priekšrocības pastāvēšana jau sākotnēji šķiet izslēgta. Šajā ziņā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka strukturālo trūkumu atsvēršana nav priekšrocība LESD 107. panta 1. punktā atrodamās atbalsta definīcijas izpratnē.
- 59 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par valsts atbalstu tiek uzskatīta tāda iejaukšanās, kas neatkarīgi no tās veida var dot tiešu vai netiešu labumu uzņēmumiem vai kas uzskatāma par saimniecisku priekšrocību, kuru atbalsta saņēmējs uzņēmums negūtu parastos tirgus apstākļos (skat. spriedumu, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Deutsche Post*, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 60 Tāpat ir jāatgādina, ka atbalsta pasākuma pamatā esošie motīvi nav pietiekami, lai šāds pasākums uzreiz netiktu kvalificēts par atbalstu LESD 107. panta izpratnē. Proti, šā noteikuma 1. punktā valsts iejaukšanās pasākumi netiek nošķirti atkarībā no to iemesliem vai mērķiem, bet gan tiek definēti atbilstoši to sekām (skat. spriedumu, 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 61 Tāpēc sākotnēji ir jāuzskata, ka ar 2012. gada *EEG* 40. un 41. pantu izveidoto īpašo kompensācijas shēmu nevar izslēgt no kvalificējamības par valsts atbalstu tikai tāpēc vien, ka EIU labā ar to tiek novērsts kāds strukturāls trūkums.
- 62 Pieņemot, ka ar savu argumentāciju Vācijas Federatīvā Republika vēlas atsaukties uz judikatūru, kas attiecas uz kompensāciju, kura ir pretizpildījums par tādu uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem, kuriem ir uzticēta vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu sniegšana, lai īstenotu sabiedrisko pakalpojumu saistības, ir jānorāda, ka šādam pasākumam, lai uz to neattiektos LESD 107. panta 1. punkts, ir jāatbilst kritērijiem, kuri noteikti 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 26. februāris, *Orange/Komisija*, T-385/12, nav publicēts, EU:T:2015:117, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Šajā gadījumā no šīs lietas apstākļiem neizriet, ka EIU būtu uzticēta vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu sniegšana un tiem būtu jāpilda sabiedrisko pakalpojumu saistības.
- 64 Turklāt ir jākonstatē, ka Vācijas Federatīvā Republika otrā pamata trešajā daļā neapgalvo, ka attiecībā uz aplūkojamajiem pasākumiem būtu izpildīti kritēriji, kas noteikti 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415).
- 65 Tādēļ otrā pamata trešā daļa ir jānoraida.

Par ceturto daļu

- 66 Ar otrā pamata ceturto daļu Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka īpašā kompensācijas shēma atbilst maksātspējas principam, jo Vācijas valdība cer, ka, samazinot *EEG* piemaksu energoietilpīgiem uzņēmumiem, šie uzņēmumi varēs turpināt darbību Vācijā un vismaz palīdzēs segt noteiktu *EEG* piemaksas daļu.
- 67 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka ar savu vispārīgo un abstrakto argumentāciju par “maksātspējas principa” ievērošanu Vācijas Federatīvā Republika būtībā tikai apgalvo, ka, ja EIU būs jāsedz pilna *EEG* piemaksas likme, tie varētu pārcelt ražošanu uz ārvalstīm un, šādi rīkojoties, tie vairs nepiedalītos no šīs piemaksas iegūto finanšu līdzekļu papildināšanā. Tomēr Vācijas Federatīvā Republika nesniedz nekādus pierādījumus šīs argumentācijas pamatošanai. Konkrēti, tā nepierāda, nedz ka tā ir individuāli ņēmusi vērā to uzņēmumu finansiālo situāciju, uz kuriem *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežojums ir attiecināts, nedz arī ka bez šā ierobežojuma tie patiešām pārceltu savu ražošanu.
- 68 Turklāt, pieņemot, ka ar savu argumentāciju par maksātspējas principu Vācijas Federatīvā Republika vēlas atsaukties uz judikatūru, kurā noteikts, ka valsts atbalsta jēdziens neietver valsts pasākumus, kuri rada diferenciāciju starp uzņēmumiem, un tādējādi *a priori* selektīvus pasākumus, ja šāda diferenciācija izriet no sistēmas, kurā tie ietilpst, rakstura vai struktūras (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 15. novembris, Komisija un Spānija/*Government of Gibraltar* un Apvienotā Karaliste, C-106/09 P un C-107/09 P, EU:C:2011:732, 145. punkts un tajā minētā judikatūra), – tā nav pārliecinoša. Proti, tā nav pierādījusi, ka uzņēmumu diferenciāciju tiem uzliktā sloga jomā patiešām pamato attiecīgās sistēmas raksturs un struktūra, kā tas prasīts judikatūrā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 15. novembris, Komisija un Spānija/*Government of Gibraltar* un Apvienotā Karaliste, C-106/09 P un C-107/09 P, EU:C:2011:732, 146. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 Tādēļ otrā pamata ceturto daļu ir jānoraida.
- 70 No visa iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats – ar īpašo kompensācijas shēmas saistītas priekšrocības neesamība – ir jānoraida.

Par trešo pamatu – no valsts līdzekļiem finansētas priekšrocības neesamību

- 71 Vācijas Federatīvā Republika būtībā apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka 2012. gada *EEG* darbība ir saistīta ar valsts līdzekļiem, kaut arī konstatējumi 2001. gada 13. marta spriedumā *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) neļaujot šajā lietā secināt, ka pastāv valsts atbalsts, gan runājot par atbalsta shēmu, gan kompensācijas shēmu. Proti, 2012. gada *EEG*, tāpat kā ir nospriedusi Tiesa saistībā ar tiesību normām, kas tika aplūkotas lietā, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), esot tāds dalībvalsts regulējums, kas, no vienas puses, uzliek pienākumu privātiem elektroapgādes uzņēmumiem iepirkt elektroenerģiju, kura to apgādes teritorijā saražota no atjaunojamiem energoresursiem, par minimālo cenu, kas ir augstāka par reālo šāda veida elektroenerģijas ekonomisko vērtību, un, no otras puses, no šā pienākuma izrietošo finansiālo slogu sadala starp minētajiem elektroapgādes uzņēmumiem un augšup esošiem privātajiem elektroenerģijas tīklu ekspluatētajiem.
- 72 Pirmām kārtām Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka ar 2012. gada *EEG* izveidotā sistēma nav nekādi saistīta ar valsts vai valsts struktūras budžetu un tāpēc valsts līdzekļu iesaiste ir izslēgta.
- 73 Šajā ziņā tā vispirms apgalvo, ka ar 2012. gada *EEG* sistēmu saistīto normatīvo aktu tekstos nav paredzēta nedz atjaunojamo energoresursu enerģijai sniegtā atbalsta finansēšana no valsts līdzekļiem, nedz attiecināmība uz valsti. Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka atbilstoši judikatūrai privāttiesisku raksturu saglabā valsts noteikti maksājumi, kuri tiek veikti starp privātpersonām, kuri nav attiecināmi uz valsts budžetu vai citas valsts struktūras budžetu un saistībā ar kuriem valsts neatsakās no nekādiem līdzekļiem, vai tie būtu nodokļi, nodevas vai citi maksājumi.
- 74 Turpinājumā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka no judikatūras arī izriet, ka nodokļiem, nodevām un citiem maksājumiem ir raksturīgs tas, ka no tiem iegūtajiem ieņēmumiem vienā vai otrā veidā ir jānonāk valsts vai citas valsts struktūras budžetā. Izskatāmajā lietā attiecībā uz 2012. gada *EEG* tas gluži tā nav. PSO nav valsts struktūras, un līdzekļi, kas tiem tiek pārskaitīti, lai segtu izmaksas, kuras radušās saistībā ar elektroenerģijas, kura iegūta no atjaunojamiem energoresursiem, pārdošanu biržā nekādi, – nedz tieši, nedz netieši – nesamazina valsts ieņēmumus.
- 75 Visbeidzot Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka tas, ka *EEG* piemaksa nav piesaistīta nedz federālajam budžetam, nedz kādas valsts struktūras budžetam, izriet arī no fakta, ka iespējamais pārpalikums vai deficīts, kas rodas PSO, ar procentiem ir jākompensē, kad nākamajā gadā tiek noteikta *EEG* piemaksa – tas atbilst tam, kas civiltiesībās ir paredzēts attiecībā uz prasījumiem par radušos izdevumu segšanu. Saistībā ar šo aspektu tā piebilst, ka iespējamie strīdi, kas rodas saistībā ar 2012. gada *EEG* noteiktās finansēšanas sistēmas piemērošanu, ir civillietu tiesu kompetencē, un administratīvās iestādes nekādi neietekmē šo strīdu izskatīšanu.
- 76 Otrām kārtām Vācijas Federatīvā Republika būtībā apgalvo, ka 2012. gada *EEG* mehānismā nav paredzēts, ka valsts uzrauga no *EEG* piemaksas iegūto līdzekļu izmantošanu. Kaut arī 2012. gada *EEG* likumā ir paredzēta virkne uzraudzības uzdevumu, kas attiecas uz to mehānismu, ko privātas struktūras ir izveidojušas, lai izpildītu tiesību normas, atbilstības, tiesiskuma un pareizas darbības kontroli, tomēr, Vācijas Federatīvās Republikas ieskatā, valsts struktūrām, kurām ir uzticēti šie uzdevumi, tik un tā nav kompetences ietekmēt maksājumus vai finanšu plūsmas un nav nekādu pilnvaru attiecībā uz finanšu līdzekļiem, ko izmanto dažādie sistēmā iesaistītie subjekti. Tā atsauca galvenokārt uz lietu, kurā tika taisīts 2004. gada 15. jūlija spriedums *Pearle* u.c. (C-345/02, EU:C:2004:448).

- 77 Vispirms Vācijas Federatīvā Republika pauž viedokli, ka *BNetzA* kontroles uzdevumi galvenokārt attiecas uz to tiesību normu īstenošanu, kuras saistītas ar *EEG* piemaksu, ko elektroenerģijas piegādātājiem ir tiesības prasīt no galalietotājiem. Vācijas Federatīvās Republikas ieskatā, *BNetzA* var iesaistīties tikai, ja, nosakot *EEG* piemaksu, tiek pārkāpti noteiktie standarti, tai skaitā, piemēram, iekļaujot izmaksas, kuras *EEG* piemaksā iekļaut nedrīkst.
- 78 Turpinājumā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka aprēķina metodes noteikšana ar likumu, kā arī pārskatāmības pienākumi un uzraudzības tiesības, kas ar to saistītas, palīdz tikai novērst, ka kāds no dalībniekiem iedzīvojas kādā no ķēdes posmiem.
- 79 Visbeidzot Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apgalvojot, ka regulējums un uzraudzība privātas monetāras plūsmas ir padarījušas par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē. Šajā ziņā tā apgalvo, ka Tiesa ir nospriedusi, ka valsts līdzekļi nav konstatējami, ja ir pietiekamā mērā izslēgts, ka valsts ietekmē līdzekļu izmantošanu.
- 80 Trešām kārtam Vācijas Federatīvā Republika uzsver, ka trešā pamata divās pirmajās daļās izmantotā argumentācija, kas ir galvenokārt vērsta uz jautājumu par valsts līdzekļu iesaisti atbalsta shēmas darbībā, pēc analogijas ir piemērojama arī īpašajai kompensācijas shēmai.
- 81 Sākumā, pirmkārt, šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē ir atzīstamas tikai tādas priekšrocības, kas tieši vai netieši tiek piešķirtas no valsts līdzekļiem. No paša šīs tiesību normas formulējuma un no procesuālajām normām, kas ieviestas ar LESD 108. pantu, izriet, ka priekšrocības, kuras piešķirtas, izmantojot citus, nevis valsts līdzekļus, neietilpst konkrēto tiesību normu piemērošanas jomā. Atbalsta, ko piešķir valsts, un atbalsta, kas piešķirts, izmantojot valsts līdzekļus, nošķiršana ir paredzēta tādēļ, lai atbalsta jēdzienā iekļautu ne tikai atbalstu, kuru tieši piešķirusi valsts, bet arī atbalstu, ko piešķirušas valsts vai privātas struktūras, kuras izraudzījušies vai izveidojusi valsts (šajā ziņā skat. spriedumus, 1977. gada 22. marts, *Steinike & Weinlig*, 78/76, EU:C:1977:52, 21. punkts, un 1993. gada 17. marts, *Sloman Neptun*, C-72/91 un C-73/91, EU:C:1993:97, 19. punkts un tajā minētā judikatūra). Savienības tiesībās netiek pieļauts, ka, vienkārši izveidojot autonomas struktūras atbalsta sadalei, ir iespējams apiet valsts atbalstu reglamentējošās tiesību normas (spriedums, 2002. gada 16. maijs, Francija/Komisija, C-482/99, EU:C:2002:294, 23. punkts).
- 82 Otrkārt, ir jāuzsver, ka visos gadījumos nav jāpierāda, ka ir notikusi valsts līdzekļu nodošana, lai vienam vai vairākiem uzņēmumiem piešķirta priekšrocība varētu tikt uzskatīta par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (skat. spriedumu, 2002. gada 16. maijs, Francija/Komisija, C-482/99, EU:C:2002:294, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 83 Proti, ir jāatgādina, ka LESD 107. panta 1. punkts aptver visus finanšu līdzekļus, ko valsts iestādes var faktiski izmantot, lai atbalstītu uzņēmumus, un nav nozīmes tam, vai tie pastāvīgi ir valsts īpašumā vai nē. Tādējādi, pat ja summas, kas atbilst attiecīgajam pasākumam, pastāvīgi nav Valsts kases administrācijas rīcībā, ar to, ka tās pastāvīgi ir valsts kontrolē un tādējādi kompetento valsts iestāžu rīcībā, ir pietiekami, lai tās tiktu kvalificētas par valsts līdzekļiem (skat. spriedumu, 2002. gada 16. maijs, Francija/Komisija, C-482/99, EU:C:2002:294, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 84 Šajā lietā apstrīdētajā lēmumā Komisija ir uzskatījusi, ka ar 2012. gada *EEG* Vācijas Federatīvā Republika ir ieviesusi īpašu nodokli, proti, *EEG* piemaksu, un ir noteikusi tā mērķi, proti, finansēt starpību starp izmaksām, kas PSO rodas *EEG* elektroenerģijas pirkuma rezultātā, un ieņēmumiem, ko tie gūst no šīs elektroenerģijas pārdošanas. Komisija uzskatīja, ka aprēķina metode, kas tiek izmantota, lai aprēķinātu *EEG* piemaksas apmēru, arī ir noteikta 2012. gada *EEG*, tāpat kā princips, ka deficīts un pārpalikums tiek koriģēti nākamajā gadā, tādējādi garantējot, ka PSO necieš zaudējumus, bet vienlaikus radot arī tādas sekas, ka tie nevar izmantot no piemaksas gūtos ieņēmumus citiem nolūkiem, kas nav

EEG elektroenerģijas finansēšana. Komisija secināja, ka – pretēji lietai, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), – valsts saskaņā ar 2012. gada *EEG* bija sniegusi nepieciešamos finanšu līdzekļus, lai finansētu *EEG* elektroenerģijas veicināšanu.

- 85 Lai pamatotu šo secinājumu, Komisija apstrīdētajā lēmumā balstījās uz četrām argumentu virknēm.
- 86 Pirmkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 112.–116. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka, tā kā *EEG* piemaksu ir ieviesusi valsts un tā ir uzticējusi šo finanšu līdzekļu pārvaldīšanu PSO, tas vien, ka priekšrocība netiek finansēta tieši no valsts budžeta, nav pietiekams, lai izslēgtu iespēju, ka ir iesaistīti valsts līdzekļi. Šajā ziņā Komisija apgalvo, ka no pastāvīgās judikatūras izrietot, ka struktūras, kurām ir uzticēta atbalsta pārvaldība, var būt valsts struktūras vai privātas struktūras un ka tādējādi nedz apstāklis, ka PSO ir privāti operatori, nedz iekasēto līdzekļu sākotnējais privāttiesiskais raksturs neļauj pats par sevi izslēgt valsts līdzekļu pastāvēšanu.
- 87 Otrkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 117. un 118. apsvērumā Komisija, lai pierādītu valsts līdzekļu iesaisti ar 2012. gada *EEG* izveidotajā sistēmā, balstījās uz to, ka *EEG* piemaksas pārvaldība bija uzticēta PSO. Šajā ziņā Komisija palika pie sākotnējiem secinājumiem, kas izklāstīti lēmumā par procedūras sākšanu, un norādīja, ka PSO ir pienākums:
- iepirkt vai nu savā teritorijā ražoto *EEG* elektroenerģiju tieši no ražotāja, ja tas ir tieši savienots ar pārvades līniju, vai no SSO par iepirkuma tarifiem vai maksāt tirgus prēmiju (rezultātā *EEG* elektroenerģija un 2012. gada *EEG* paredzētā atbalsta finanšu slogs ir centralizēts katra no četrus PSO līmenī);
 - piemērot “zaļās elektroenerģijas privilēģiju” piegādātājiem, kuri to ir lūguši un kuri atbilst attiecīgajiem nosacījumiem, kas izklāstīti 2012. gada *EEG* 39. panta 1. punktā;
 - savstarpēji izlīdzināt *EEG* elektroenerģijas apjomu tā, lai katrs operators pirktu vienādu *EEG* elektroenerģijas daļu;
 - pārdot *EEG* elektroenerģiju tūlītējā tirgū saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti 2012. gada *EEG* un tā īstenošanas noteikumos, un to operatori var darīt kopīgi;
 - kopīgi aprēķināt *EEG* piemaksu, kam jābūt vienādai par katru Vācijā patērēto kWh, kā starpību starp ieņēmumiem no *EEG* elektroenerģijas pārdošanas un izdevumiem, kuri saistīti ar *EEG* elektroenerģijas pirkšanu;
 - kopīgi publiskot *EEG* piemaksu noteiktā formātā kopīgā tīmekļa vietnē;
 - publiskot arī vispārīgo informāciju par *EEG* elektroenerģiju;
 - salīdzināt prognozēto *EEG* piemaksu ar to, kādai tai patiesībā vajadzēja būt konkrētajā gadā, un pielāgot piemaksu nākamajā gadā;
 - publiskot prognozes vairākiem nākamajiem gadiem;
 - iekasēt *EEG* piemaksu no elektroenerģijas piegādātājiem;
 - (katram atsevišķi) uzskaitīt ar 2012. gada *EEG* saistītās finanšu plūsmas (izdevumus un ieņēmumus) atsevišķos bankas kontos.
- 88 Komisija no tā secinājusi, ka PSO ne vien kārto savā starpā privāttiesiskus prasījumus, bet īsteno arī savas no 2012. gada *EEG* izrietošās juridiskās saistības.

- 89 Treškārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 119.–122. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka attiecībā uz *EEG* piemaksas pārvaldību PSO ir pakļauti stingrai valsts uzraudzībai. Šo uzraudzību veicot *BNetzA*, kam turklāt ir šā pienākuma veikšanai nepieciešamās īstenošanas pilnvaras. Komisijas ieskatā, *BNetzA* it īpaši uzrauga, kā PSO tūlītējā tirgū pārdod to *EEG* elektroenerģiju, par kuru tiek maksāti iepirkuma tarifi, un pārbauda, vai PSO pareizi aprēķina, nosaka un publisko *EEG* piemaksu, vai PSO pareizi izsniedz rēķinus par *EEG* piemaksu elektroenerģijas piegādātājiem, vai PSO maksā pareizus iepirkuma tarifus un prēmijas un vai *EEG* piemaksa tiek samazināta tikai tiem elektroenerģijas piegādātājiem, kuri atbilst 2012. gada *EEG* 39. panta nosacījumiem. Komisija ir arī norādījusi, ka *BNetzA* saņem informāciju no PSO gan par atbalstu *EEG* elektroenerģijai, gan par no piegādātājiem pieprasītajiem maksājumiem un ka, visbeidzot, *BNetzA* var uzlikt naudas sodus un pieņemt lēmumus, tostarp tādus, kas ietekmē *EEG* piemaksas apmēru.
- 90 Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 123.–138. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka 2012. gada *EEG* darbības ietvaros pastāv vispārēja valsts kontrole, kas izriet no tā, ka valsts, izmantojot tiesisko regulējumu, organizē finanšu līdzekļu nodošanu un nosaka, kādiem mērķiem šie finanšu līdzekļi ir jāizmanto. Kā uzskata Komisija, kas atsaucas it īpaši uz lietu, kurā tika taisīts 2013. gada 19. decembra spriedums *Association Vent De Colère! u.c. (C-262/12, EU:C:2013:851)*, izšķirošais faktors ir tas, ka valsts ir izveidojusi sistēmu, kurā PSO radušās izmaksas tiek pilnībā kompensētas ar *EEG* piemaksu un kurā elektroenerģijas piegādātājiem ir tiesības pārnest *EEG* piemaksu uz galalietotājiem. Šajā ziņā Komisija norāda, ka valsts kontrole pār līdzekļiem nenozīmē, ka ienākošajām un izejošajām plūsmām, kuras saistītas ar attiecīgajiem līdzekļiem, ir jāparādās valsts budžetā, bet, lai valsts īstenotu kontroli pār līdzekļiem, ir pietiekami – kā tas ir šajā lietā –, ka tā skaidri reglamentē to, kas notiek gadījumā, kad rodas ar *EEG* piemaksu saistītā konta deficīts vai pārpalikums.
- 91 Šajā lietā ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītos argumentus, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pamatoti uzskatījusi, ka 2012. gada *EEG* ir saistīts ar valsts līdzekļiem LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 92 Sākotnēji ir jānorāda, ka nav strīda par to – kā ir ticis norādīts šā sprieduma 2.–12. punktā –, ka PSO iekasētās un pārvaldītās *EEG* piemaksas mērķis galu galā ir segt izmaksas, kuras rada 2012. gada *EEG* paredzētie iepirkuma tarifi un tirgus prēmija, *EEG* elektroenerģijas ražotājiem garantējot tādu to ražotās elektroenerģijas cenu, kura ir augstāka par tirgus cenu. Tādējādi ir jāuzskata, ka ar *EEG* piemaksu galvenokārt tiek īstenota valsts politika *EEG* ražotāju atbalstam, kuru valsts noteikusi likumā.
- 93 Pirmām kārtām ir jānorāda, ka šajā gadījumā ar 2012. gada *EEG* PSO ir uzdots pārvaldīt no atjaunojamiem energoresursiem iegūtās elektroenerģijas atbalsta sistēmu. Šajā ziņā – kā Komisija ir pamatoti konstatējusi (skat. šā sprieduma 87. un 88. punktu) – 2012. gada *EEG* likumā PSO ir skaidri piešķirta virkne pienākumu un pilnvaru saistībā ar no šā likuma izrietošo mehānismu īstenošanu, tādējādi PSO ir ar minēto likumu izveidotās sistēmas darbības centrālais elements. Šīs sistēmas vadības un pārvaldības uzdevumi, kas paredzēti konkrēti 2012. gada *EEG* 34.–39. pantā, seku ziņā ir pielīdzināmi valsts koncesijai. Proti, ir jānorāda, ka 2012. gada *EEG* likuma darbībā iesaistītie finanšu līdzekļi tiek pārvaldīti tikai sabiedrības interesēs, ievērojot Vācijas likumdevēja iepriekš paredzētus noteikumus. Šajā ziņā minētie finanšu līdzekļi, ko veido papildu izmaksas, kuras tiek pārnestas uz galalietotājiem un kuras elektroenerģijas piegādātāji maksā PSO par *EEG* elektroenerģiju, kuras cena pārsniedz tirgū pirktais elektroenerģijas cenu, neplūst tieši no galalietotājiem uz *EEG* elektroenerģijas piegādātājiem, proti, starp autonomiem saimnieciskās darbības subjektiem, bet tam ir nepieciešama par to iekasēšanu un pārvaldību atbildīgu starpnieku iejaukšanās. It īpaši ir jāuzsver, ka minētie līdzekļi netiek ieskaitīti PSO vispārējā budžetā un nav PSO brīvā rīcībā, bet gan tiek uzskaitīti atsevišķi un piešķirti tikai atbalsta un kompensācijas shēmu finansēšanai, tādējādi izslēdzot to izmantojamību jebkādiem citiem nolūkiem. Līdz ar to – pretēji Vācijas Federatīvās Republikas apgalvojumiem – PSO situācija šajā lietā ir līdzīga *Samenwerkende ElektriciteitsProductiebedrijven NV* situācijai lietā, kurā

tika taisīts 2008. gada 17. jūlija spriedums *Essent Netwerk Noord* u.c. (C-206/06, EU:C:2008:413), un līdzīga *Abwicklungsstelle für Ökostrom AG* situācijai lietā, kurā tika taisīts 2014. gada 11. decembra spriedums Austrija/Komisija (T-251/11, EU:T:2014:1060).

- 94 Tādējādi ir jāuzskata, ka finanšu līdzekļi, kas tiek iegūti no *EEG* piemaksas un ko kopīgi pārvalda PSO, ir valsts iestāžu dominējošā ietekmē, jo normatīvie akti, kas uz tiem attiecas, ļauj PSO, kopumā ņemot, pielīdzināt valsts koncesiju īstenojošai struktūrai.
- 95 Otrām kārtām ir jākonstatē, ka šajā lietā aplūkojamie līdzekļi, kas rodas no *EEG* piemaksas un kas ir paredzēti gan *EEG* elektroenerģijas atbalsta shēmas finansēšanai, gan kompensācijas shēmas finansēšanai, tiek iegūti sloga dēļ, kurš ar 2012. gada *EEG* galu galā tiek uzlikts privāttiesību subjektiem. Proti, 2012. gada *EEG* 37. pantā – pamatojoties uz minētajā likumā noteikto SO pienākumu maksāt papildu atlīdzību vai tirgus prēmiju *EEG* elektroenerģijas ražotājiem – ir paredzētas PSO tiesības pieprasīt papildu maksu no piegādātājiem, kuri pēc tam, ievērojot likumdevēja noteikto kārtību, it īpaši attiecībā uz rēķinu pārskatāmību, to var pārnest uz galalietotājiem. Netiek apstrīdēts, ka no *EEG* piemaksas izrietošo finanšu slogu elektroenerģijas piegādātāji praksē pārnēs uz galalietotājiem (skat. šā sprieduma 9. punktu); šādi tie cenšas atgūt ar minēto pienākumu saistīto izdevumu radītās izmaksas. Turklāt ir jānorāda, ka šis slogs, kura maksimālais apmērs attiecībā uz EIU tiek ierobežots atbilstoši šā sprieduma 11. punktā izklāstītajai kārtībai – kā Vācijas Federatīvā Republika to atzina tiesas sēdē –, veido 20 %–25 % no vidusmēra galalietotāja rēķina kopsummas. Ņemot vērā šā sloga apmēru, tā ietekme uz galalietotājiem ir jāuzskata par sekām, ko paredzējis un plānojis Vācijas likumdevējs. Tādējādi patērētājiem *de facto* ir jāmaksā šī papildu maksa vai jāsedz papildu izmaksas tieši 2012. gada *EEG* dēļ. Tas ir slogs, kuru valsts vienpusēji ir uzlikusi saistībā ar savu *EEG* elektroenerģijas ražotāju atbalsta politiku un kurš seku ziņā ir pielīdzināms nodoklim, ar ko tiek aplikts elektroenerģijas patēriņš Vācijā. Proti, šo slogu uzliek valsts iestāde sabiedrības interesēs, proti, lai aizsargātu klimatu un vidi, nodrošinot energoapgādes ilgtspējīgu attīstību un attīstot *EEG* elektroenerģijas ražošanas tehnoloģijas, un tas tiek uzlikts, izmantojot objektīvu kritēriju, proti, atkarībā no elektroenerģijas daudzuma, ko piegādātāji piegādā galalietotājiem, kas ir to klienti (pēc analogijas skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Essent Netwerk Noord* u.c., C-206/06, EU:C:2008:413, 43.–47. punkts). Kā Komisija ir uzsvērusi apstrīdētā lēmuma preambulas 99. apsvērumā, valsts ne vien noteica, kam ir jābūt priekšrocību saņēmējiem, kādi ir atbilstības kritēriji un kāds ir atbalsta apmērs, bet arī nodrošināja finanšu līdzekļus *EEG* elektroenerģijas atbalsta izmaksu segšanai. Turklāt pretēji tās lietas faktiskajiem apstākļiem, kurā tika taisīts 2013. gada 30. maija spriedums *Doux Élevage* un *Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348), Vācijas Federatīvā Republika neapgalvo un arī lietas materiālos nekas neliecina par to, ka iniciatīva par šā obligātā maksājuma uzlikšanu ar attiecīgā pasākuma palīdzību būtu nākusi no subjektiem, kas ir šā maksājuma maksātāji, ka PSO darbotos tikai kā instruments šo subjektu pašu paredzētā shēmā vai ka tie paši būtu izlēmuši par šādi iegūto finanšu līdzekļu izmantojumu.
- 96 Līdz ar to attiecīgās summas, kas tiek iegūtas no *EEG* piemaksas un iekasētas no elektroenerģijas galalietotājiem un kuru pamatā ir ar 2012. gada *EEG* likumu SO uzliktais pienākums maksāt papildu maksu vai tirgus prēmiju *EEG* elektroenerģijas ražotājiem, ir jākvalificē kā finanšu līdzekļi, kas saistīti ar valsts līdzekļiem un kas pielīdzināmi nodoklim (pēc analogijas skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *Essent Netwerk Noord* u.c., C-206/06, EU:C:2008:413, 66. punkts, un 2014. gada 11. decembris, Austrija/Komisija, T-251/11, EU:T:2014:1060, 68. punkts). Jebkurā gadījumā šos finanšu līdzekļus nevar uzskatīt par PSO pašu resursiem, attiecībā uz kuriem valsts ar normatīvu aktu vienkārši būtu paredzējusi kādu konkrētu izmantošanas kārtību, jo šie finanšu līdzekļi nevienā brīdī – kā Komisija to uzsver apstrīdētā lēmuma preambulas 128. apsvērumā – nav PSO brīvā rīcībā.
- 97 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai tāds obligātais maksājums kā šajā lietā aplūkots varētu tikt uzskatīts par atbalsta pasākuma būtisku sastāvdaļu, atbilstoši attiecīgam valsts regulējumam jāpastāv ciešai saiknei starp šo maksājumu un atbalstu tādā ziņā, ka no šā maksājuma gūtā ieņēmumi noteikti tiek izlietoti atbalsta finansēšanai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada

15. jūnijs, *Air Liquide Industries Belgium*, C-393/04 un C-41/05, EU:C:2006:403, 46. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā lietā ir skaidrs, ka ir pierādīta šādas saiknes pastāvēšana starp EEG piemaksas formā PSO iekasēto maksājumu un atbalstu EEG elektroenerģijas ražošanas veicināšanai.

- 98 Runājot par 2001. gada 13. marta spriedumu *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), uz kuru Vācijas Federatīvā Republika atsaucas, ir jānorāda, ka, lai izslēgtu pasākuma kvalificējamību par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, Tiesa būtībā balstījās uz to, ka minētajā lietā aplūkots Vācijas tiesiskais regulējums, ar ko, pirmkārt, privātajiem elektroapgādes uzņēmumiem tika uzlikts pienākums iepirkt EEG elektroenerģiju par cenām, kas ir augstākas par patieso tās ekonomisko vērtību, un ar ko, otrkārt, no tā izrietošais finansiālais slogs tika sadalīts starp minētajiem elektroapgādes uzņēmumiem un augšup esošiem privātajiem elektroenerģijas tīklu ekspluatētājiem, neietvēra elementus, no kuriem būtu iespējams secināt, ka ir notikusi tieša vai netieša valsts līdzekļu nodošana. Šādos apstākļos Tiesa nosprieda, ka ar to, ka minētajā tiesiskajā regulējumā ir piešķirta neapšaubāma priekšrocība EEG elektroenerģiju ražojošajiem uzņēmumiem un ka šī priekšrocība izriet no valsts iestāžu iesaistīšanās, nav pietiekami, lai aplūkojamais pasākums būtu kvalificējams kā atbalsts.
- 99 Tomēr, analizējot lietas, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), faktiskos apstākļus, redzams, ka – atšķirībā no šajā tiesvedībā aplūkotā Vācijas pasākuma – iepriekšējā Vācijas likumā paredzētajā mehānismā nebija paredzēta nedz papildu maksas nepārprotama uzlikšana galalietotājiem, nedz tādu starpnieku iesaistīšanās, kam uzdots iekasēt vai pārvaldīt summas, kas ir uzskatāmas par atbalstu, un līdz ar to tajā nebija paredzētas struktūras, kas pēc uzbūves vai lomas ziņā būtu salīdzināmas ar PSO kopumā.
- 100 Atšķirībā no šobrīd aplūkojamā gadījuma – priekšrocība, ko Tiesa bija izvērtējusi 2001. gada 13. marta spriedumā *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), izpaudās kā atbalsta saņēmējiem uzņēmumiem garantēta iespēja pārdot tālāk visu no atjaunojamiem energoresursiem saražoto elektroenerģiju un apstākli, ka pārdošanas cena pārsniedza tirgus cenu, tomēr neieviešot shēmu šīs papildu cenas finansēšanai, izmantojot elektroenerģijas patēriņa nodoklim pielīdzināmu maksājumu, kura summa ir identiska par katru galalietotājam piegādātās elektroenerģijas kWh.
- 101 Turklāt lietā, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), attiecīgā dalībvalsts nebija pilnvarojusi privātos uzņēmumus – kā tas ir šajā lietā – pārvaldīt valsts līdzekļus, bet tiem bija vienīgi pienākums veikt iepirkumu par saviem finanšu līdzekļiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Association Vent De Colère!* u.c., C-262/12, EU:C:2013:851, 35. punkts). Šajā lietā nav strīda par to, ka PSO pienākums maksāt EEG elektroenerģijas ražotājiem papildu atlīdzību tiek izpildīts, izmantojot nevis savus finanšu līdzekļus, bet gan no EEG piemaksas iegūtos finanšu līdzekļus, kurus pārvalda PSO un kuri paredzēti vienīgi ar 2012. gada EEG izveidoto atbalsta un kompensācijas shēmu finansēšanai.
- 102 Tādējādi lietā, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), aplūkotos finanšu līdzekļus nevarēja uzskatīt par valsts līdzekļiem, jo tie nevienā brīdī nebija valsts kontrolē un neeksistēja dalībvalsts izveidots un reglamentēts mehānisms – kā tas ir šajā lietā –, lai kompensētu no šā iepirkšanas pienākuma izrietošās papildu izmaksas un ar kuru valsts šiem privātajiem operatoriem garantētu pilnīgu minēto izmaksu segšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Association Vent De Colère!* u.c., C-262/12, EU:C:2013:851, 36. punkts).
- 103 Turklāt, izvērtējot lietas, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), faktiskos apstākļus, redzams, ka – atšķirībā no šajā lietā aplūkotā Vācijas pasākuma – ar iepriekšējo Vācijas likumu izveidotajā sistēmā nebija paredzēts mehānisms, kas būtu pielīdzināms īpašajai kompensācijas shēmai, kurā ir noteikts elektroenerģijas piegādātāju uz EIU pārnēsāmās EEG piemaksas maksimālā apmēra ierobežojums.

- 104 No iepriekš izklāstītā izriet, ka šajā lietā aplūkotā Vācijas Federatīvās Republikas izveidotā sistēma pēc būtības atšķiras no tās, kas tika aplūkota lietā, kurā tika taisīts 2001. gada 13. marta spriedums *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), it īpaši ņemot vērā attiecīgo finanšu līdzekļu pārvaldības, izmantošanas, iekasēšanas un piešķiršanas kārtību.
- 105 Trešām kārtām nav arī strīda par to, ka PSO ir struktūras, kas galvenokārt ir izveidotas kā privāttiesību akciju sabiedrības. Tomēr ar to šajā lietā pastāvošajos īpašajos apstākļos nevar būt pietiekami, lai atspēkotu secinājumu par valsts līdzekļu pastāvēšanu saistībā ar pasākumiem, kas izriet no 2012. gada *EEG*.
- 106 Proti, kā tika norādīts šā sprieduma 93. un 94. punktā, PSO papildus ar to pamatdarbību saistītajiem uzdevumiem ir uzdots pārvaldīt *EEG* elektroenerģijas ražošanas veicināšanas shēmu. Turklāt, kā Komisija to norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 107. apsvērumā, šā uzdevuma veikšanā tie tiek kontrolēti, tādējādi tie ar attiecīgo pasākumu iegūtos finanšu līdzekļus, ko tiem samaksā piegādātāji, uz kuriem šis pasākums attiecas, var izmantot tikai nolūkiem, kurus ir paredzējis Vācijas likumdevējs. Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka saistībā ar to uzdevumu izpildi, kas tām uzlikti ar 2012. gada *EEG*, šo struktūru darbība nav tāda, ko varētu raksturot kā tādu saimnieciskās darbības subjekta darbību, kurš brīvi darbojas tirgū peļņas gūšanas nolūkā, bet gan tāda, kuras robežas ir noteicis Vācijas likumdevējs, kas to ir ierobežojis attiecībā uz minēto uzdevumu izpildi.
- 107 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka PSO ir uzdots pārvaldīt attiecīgā pasākuma īstenošanā gūtos finanšu līdzekļus īpašā kopējā kontā, kuru kontrolē valsts institūcijas, kā tas tostarp izriet no 2012. gada *EEG* 61. panta. Šis apstāklis, izvērtēts kopā ar īpašajām kompetencēm un pienākumiem, ar ko PSO ir apveltīti saskaņā ar 2012. gada *EEG*, – ir papildu norāde uz to, ka tie ir nevis par līdzekļiem, kas atbilstu parastiem privātajā sektorā pastāvošajiem līdzekļiem, kuri pilnībā būtu tos pārvaldošā uzņēmuma rīcībā, bet gan par īpašiem līdzekļiem, kuru izmantošanu Vācijas likumdevējs iepriekš ir paredzējis stingri noteiktiem mērķiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 1998. gada 27. janvāris, *Ladbroke Racing*/Komisija, T-67/94, EU:T:1998:7, 106.–108. punkts).
- 108 Konkrētāk, runājot par valsts institūciju veikto PSO kontroli, tā tiek veikta vairākos līmeņos. Pirmkārt, kontroli veic *BNetzA*. Atbilstoši 2012. gada *EEG* 61. pantam *BNetzA*, pildot savus uzraudzības uzdevumus, ir jākontrolē, ka PSO *EEG* elektroenerģiju tirgo atbilstoši 2012. gada *EEG* 37. panta noteikumiem un ka tie *EEG* piemaksu aprēķina, nosaka, publisko un iekasē no elektroenerģijas piegādātājiem, ievērojot tiesību normas.
- 109 Otrkārt, atbilstoši 2012. gada *EEG* 48. pantam PSO sniedz *BNetzA* datus, kas tiek izmantoti kompensācijas mehānismam.
- 110 Šāda stingra kontrole pār PSO darbības atbilstību paredzētajam tiesiskajam regulējumam, pat ja tā tiek veikta *ex post*, atbilst 2012. gada *EEG* paredzētā pasākumu kopuma vispārīgajai loģiskajai uzbūvei. Tādējādi šī kontrole apstiprina secinājumu, kas izriet tostarp no šīm struktūrām piešķirtās kompetences un kas ir izdarīts, ņemot vērā to funkcijas un pienākumus, ka PSO rīkojas nevis paši uz sava rēķina un brīvi, bet gan kā no valsts līdzekļiem piešķirta atbalsta pārvaldītāji. Pat ja tiktu pieņemts, ka kontrolei, kurai pakļauti PSO, nav tiešas ietekmes uz to, kā ikdienā tiek pārvaldīti attiecīgie finanšu līdzekļi, tomēr tas ir vēl viens elements, kura mērķis ir nodrošināt, ka PSO darbība norisinātos tikai 2012. gada *EEG* regulējuma ietvaros.
- 111 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 138. apsvērumā, lasot to kopsakarā ar minētā lēmuma preambulas 98.–137. apsvērumu, pamatoti ir secinājuši, ka *EEG* elektroenerģiju ražojošajiem uzņēmumiem 2012. gada *EEG* 16.–33.i pantā iepirkuma tarifu un tirgus prēmiju formā paredzētā priekšrocība šajā gadījumā līdzinās nodoklim, ko nosaka valsts iestādes un kas saistīts ar valsts līdzekļiem, ciktāl valsts ar normatīvo aktu palīdzību organizē finanšu līdzekļu nodošanu un nosaka, kādiem mērķiem šie finanšu līdzekļi ir izmantojami.

- 112 Tas pats secināms par priekšrocību, kas paredzēta par labu energoietilpīgiem lietotājiem, kādi ir EIU, jo 2012. gada *EEG* paredzētais kompensācijas mehānisms – kā Komisija to pamatoti norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 114. apsvērumā – ir papildu slogs, kas jāsedz PSO. Proti, jebkāda *EEG* piemaksas summas samazinājuma rezultātā tieši samazinās elektroenerģijas piegādātāju no EIU iekasētās summas, un uzskatāms, ka tādējādi tiek zaudēti PSO ieņēmumi. Tomēr šie zaudējumi vēlāk tiek atgūti no citiem piegādātājiem un faktiski no citiem galalietotājiem, lai kompensētu šādi radušos zaudējumus, kā to turklāt tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu, apstiprināja arī Vācijas Federatīvā Republika. Tādējādi vidusmēra galalietotājs Vācijā zināmā veidā palīdz subsidēt EIU, kuri gūst labumu no *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežojuma. Turklāt apstāklis, ka elektroenerģijas galalietotājiem, kas nav EIU, ir jāsedz papildu izmaksas, kuras radušās saistībā ar *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežojumu, no kā labumu gūst pēdējie minētie, ir vēl viena norāde, kas, vērtējot to kopsakarā ar iepriekš izklāstīto, ka no *EEG* piemaksas iegūtie finanšu līdzekļi patiešām ir īpaši līdzekļi, kuri ir līdzvērtīgi elektroenerģijas patēriņa nodoklim un kuru izmantošanu stingri noteiktiem mērķiem ir iepriekš paredzējis Vācijas likumdevējs, istenojot valsts politiku, nevis kādu privātu iniciatīvu.
- 113 Šo secinājumu neatpēko citi Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītie argumenti.
- 114 Ciktāl Vācijas Federatīvā Republika balsta savu argumentāciju uz līdzību, kas it kā pastāvēt starp šīs lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem un faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem lietā, kurā tika taisīts 2013. gada 30. maija spriedums *Doux Élevage un Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348), ir jākonstatē, ka šie apstākļi atšķiras no izskatāmās lietas apstākļiem.
- 115 Lietā, kurā tika taisīts 2013. gada 30. maija spriedums *Doux Élevage un Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348), Tiesai bija uzdots jautājums, vai, ņemot vērā tiesību aktus par valsts atbalstu, ir likumīgs valsts kompetento iestāžu lēmums, ar kuru par obligātu visiem tītaru ražošanas un audzēšanas lauksaimniecības nozares speciālistiem tika noteikts nolīgums, kas bija noslēgts minēto nozari pārstāvošas starpprofesiju organizācijas ietvaros, kurā bija noteiktas iemaksas šīs organizācijas noteikto kopējo pasākumu finansēšanai.
- 116 2013. gada 30. maija sprieduma *Doux Élevage un Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348) 36. punktā Tiesa konstatēja, ka valsts iestādes nevar faktiski izmantot līdzekļus no attiecīgajām iemaksām, lai atbalstītu noteiktus uzņēmumus, ciktāl attiecīgā starpprofesiju organizācija ir tā, kas izlemj, kā izmantot šos līdzekļus, kuri pilnībā tiek veltīti tās pašas noteikto mērķu sasniegšanai.
- 117 Savukārt šajā lietā nav strīda par to, ka PSO nevar brīvi lemt par to, kā izmantotami no *EEG* piemaksas gūtie līdzekļi un pēc vajadzības tos izmantot pašu noteiktiem mērķiem. Proti, PSO, pamatojoties uz 2012. gada *EEG*, ir pienākums pārvaldīt *EEG* piemaksu vienīgi ar mērķi maksāt atlīdzību *EEG* elektroenerģijas ražotājiem. Šajā ziņā tiem visas ar 2012. gada *EEG* saistītās finanšu plūsmas (izdevumi un ieņēmumi) ir jāieskaita kopējā bankas kontā, kas ir nošķirts no to pašu uzskaites, un turklāt tiem ir jāsalīdzina iekasētā *EEG* piemaksa ar vērtību, kuru būtu bijis jāiekasē attiecīgajā gadā, lai pielāgotu piemaksu nākamajā gadā, ar mērķi izslēgt jebkādu pārpalikumu vai deficītu bankas kontā, kas tiek izmantots ar 2012. gada *EEG* saistīto finanšu plūsmu pārvaldībai. Tādējādi šajā lietā nav apstrīdams, ka 2012. gada *EEG* mērķus, proti, atbalstu galvenokārt *EEG* elektroenerģijas ražotājiem, bet arī EIU – atšķirībā no situācijas, kas tika apskatīta lietā, kurā tika taisīts 2013. gada 30. maija spriedums *Doux Élevage un Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348), – pilnībā ir noteikusi valsts, izmantojot normatīvo aktu kopumu, kas ir pieņemts tikai pēc pašas valsts ierosmes vien.
- 118 Līdz ar to apstāklis, ka valstij nav faktiski pieejami no *EEG* piemaksas iegūtie līdzekļi tādā ziņā, ka tie patiešām netiek virzīti caur valsts budžetu, šajā lietā neiespaido valsts dominējošo ietekmi pār šo līdzekļu izmantošanu un tās spēju 2012. gada *EEG* pieņemšanas dēļ iepriekš pilnībā noteikt īstenojamus mērķus un minēto resursu izmantošanu.

- 119 Runājot par 2015. gada 14. janvāra spriedumu *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9) un 2015. gada 16. aprīļa spriedumu *Trapeza Eurobank Ergasias* (C-690/13, EU:C:2015:235), uz kuriem Vācijas Federatīvā Republika atsaucas savā replikas rakstā, ir jānorāda, ka minētajos spriedumos Tiesa ir nospriedusi, ka, lai konstatētu valsts atbalsta esamību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ir jākonstatē pietiekami tieša saikne starp saņēmējam piešķirto priekšrocību, no vienas puses, un valsts budžeta samazinājumu vai pietiekami konkrētu ekonomisku risku attiecībā uz izmaksām, kas jāsedz no šī budžeta, no otras puses.
- 120 Tomēr ir jākonstatē, ka 2015. gada 14. janvāra spriedums *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9) un 2015. gada 16. aprīļa spriedums *Trapeza Eurobank Ergasias* (C-690/13, EU:C:2015:235) attiecas uz atšķirīgiem faktiskiem apstākļiem. Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka “atbalsta” jēdziens nozīmē priekšrocības, kas tieši vai netieši piešķirtas no valsts līdzekļiem vai kas rada papildu izmaksas valstij vai šajā ziņā noteiktām vai izveidotām struktūrām (skat. spriedumu, 1998. gada 1. decembris, *Ecotrade*, C-200/97, EU:C:1998:579, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras, kura izklāstīta šā sprieduma 35. punktā, izriet, ka gadījumi, kuros atbalstu tiešā veidā piešķir valsts, nav nošķirami no gadījumiem, kuros to piešķir valsts vai privāta struktūra, ko noteikusi vai izveidojusi valsts. Tādējādi, ciktāl šajā lietā PSO kolektīvi ir tikusi uzticēta EEG piemaksas administrēšana un ciktāl tiem ir jāveic no 2012. gada EEG mehānismu darbības izrietošo finanšu plūsmu pārvaldība, Vācijas Federatīvās Republikas argumentācija par to, ka šī EEG elektroenerģijas ražošanas veicināšanas shēma neapgrūtina valsts budžetu, neļauj izslēgt, ka šajā lietā ir iesaistīti valsts resursi.
- 121 Šos secinājumus neatspēko arī pārējie Vācijas Federatīvās Republikas apgalvojumi.
- 122 Vispirms ir jānorāda apgalvojums, ka iespējami pārmaksātā EEG piemaksas summa nekad nenonākot valsts budžetā. Lai arī no pašas 2012. gada EEG darbības izriet, ka jebkurā gadījumā – un tam piekrist arī lietas dalībnieki – iespējamie PSO pārpalikumi vai deficīti, kas izriet no EEG piemaksas, ir jākompensē ar procentiem nākamajā gadā, nosakot EEG piemaksu. Proti, šī 2012. gada EEG paredzētā ikgadējā kompensācija galarezultātā izslēdz jebkādu pārpalikumu vai deficītu PSO uzskaitē, kas attiecas uz EEG piemaksas administrēšanu, tādējādi hipotēze par iespējamās pārmaksātās EEG piemaksas summas ieskaitīšanu valsts budžetā nekādi nevarot īstenoties. Tomēr, kā ir ticis konstatēts šā sprieduma 111. punktā, valsts resursu iesaiste šajā lietā izriet nevis no ciešām saiknēm ar valsts budžetu, bet gan tieši no apstākļa, ka valsts ar normatīvo aktu palīdzību organizē finanšu resursu nodošanu un nosaka, kādiem mērķiem šie finanšu resursi ir izmantojami.
- 123 Jebkurā gadījumā no 2012. gada EEG izvērtējuma, kas veikts šā sprieduma 92.–112. punktā, izriet, ka principā ar attiecīgo pasākumu ir paredzēta PSO nepārtraukta piekļuve finansējumam, kas nepieciešams, lai īstenotu sabiedriskas nozīmes uzdevumus, kuri tiem ir uzticēti, lai izpildītu to funkcijas, un kuri vērsti uz valsts noteiktas valsts politikas īstenošanu. Taču tas tikai apstiprina secinājumu, ka PSO nedarbojas kā tipiski uzņēmumi tirgū, kuri paši atbild par visiem ierastajiem riskiem un nejaušībām tostarp finanšu riskiem, bet darbojas kā īpašas struktūras, kuru loma ir tikusi stingri noteikta attiecīgajos tiesību aktos.
- 124 Turpinājumā, runājot par Vācijas Federatīvās Republikas apgalvojumiem, ka, pirmkārt, attiecīgajā pasākumā nav paredzēta saikne ar valsts budžetu vai valsts struktūras budžetu, ka, otrkārt, nedz *BNetzA*, nedz valsts plašākā nozīmē nenosaka konkrēto EEG piemaksas summu, ka, treškārt, no *BAFA* lomas neizriet, ka īpašajai kompensācijas shēmai izmantotie līdzekļi būtu valsts līdzekļi, ka, ceturtkārt, iespējamās prasības saistībā ar EEG piemaksas sistēmu atbilstoši attiecīgajam pasākumam tiek izskatītas parastajā civilprocesuālajā kārtībā, nevis administratīvajā procesā, – ir jākonstatē, ka arī tie ir jānorāda.
- 125 Proti, ir jau ticis konstatēts, ka attiecīgie finanšu līdzekļi jau no sākuma bija jā kvalificē kā valsts finansējums, konkrēti tāpēc, ka galalietotājiem ir pienākums maksāt nodoklim pielīdzināmu papildu maksu, lai īstenotu kādu valsts noteiktu politiku. Turklāt, ir jau ticis norādīts, ka PSO, īstenojot tiem piešķirtās funkcijas, rīkojas Vācijas likumdevēja skaidri noteiktās robežās. Turklāt tos stingri kontrolē

kompetentās Vācijas pārvaldes iestādes. Finanšu resursi, kas tiek iegūti ar dalībvalsts tiesību aktos noteiktiem obligātiem maksājumiem un pārvaldīti un sadalīti atbilstoši šiem tiesību aktiem, var tikt uzskatīti par valsts līdzekļiem LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, pat ja tos pārvalda no valsts iestādēm nošķirtas struktūras. Proti, jau ir ticis nospriests, ka uzņēmumiem noteikto papildu izmaksu, kas izriet no pienākuma iepirkt vēja ģeneratoru ražotu elektroenerģiju par cenu, kura ir augstāka par tirgus cenu, pilnīgas kompensācijas mehānisms, ko finansē visi galalietotāji, kā tas bija noteikts attiecīgajā lietā analizētajā Francijas tiesību aktā, ir jāuzskata par pasākumu, kas veikts, izmantojot valsts līdzekļus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Association Vent De Colère!* u.c., C-262/12, EU:C:2013:851, 25. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī pēc analogijas 26. punkts).

- 126 Visbeidzot, runājot par tiesas sēdē Vācijas Federatīvās Republikas izteiktajiem apgalvojumiem, ka EIU labā noteiktais *EEG* piemaksas maksimālā apmēra ierobežojums esot vērtējams kā cenu diferencēšanas prakse, ko ekonomisti sauc par “Ramsey Pricing” (Ramzeja cenas), vai kā šķērssubsīdija mazo un lielo elektroenerģijas patērētāju starpā, – ir jākonstatē, ka arī tie ir jānoraida. Jau pati *EEG* piemaksas esamība patiešām izriet no politiskas izvēles, un tās apmēru nevar ietekmēt patērētāji, tā ka šis apmērs proporcionāli pret galīgo rēķinu var būt lielāks mazāku patērētāju gadījumā, kuri uz elektroenerģijas cenu izmaiņām no iepriekšējuma ziņā reaģē ne tik jutīgi kā EIU. Tomēr šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par darbības atbalstu ir atzīstams atbalsts, ar ko paredzēts uzņēmumu atbrīvot no izmaksām, kuras tam parasti būtu jāsedz saistībā ar ikdienas pārvaldību vai parastu darbību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 16. oktobris, *Alcoa Trasformazioni*/Komisija, T-177/10, EU:T:2014:897, 92. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi attiecīgais maksimālā apmēra ierobežojums, kas ļauj EIU samazināt ar savu elektroenerģijas patēriņu saistītās izmaksas, kuras pēc definīcijas ietilpst ikdienas pārvaldībā, ir uzskatāms par darbības atbalstu, kurā – kā norādīts šā sprieduma 95. un 96. punktā – ir iesaistīti valsts līdzekļi.
- 127 No šā izvērtējuma izriet, ka ar 2012. gada *EEG* izveidotajiem mehānismiem tiek īstenota valsts politika *EEG* elektroenerģijas ražotāju atbalstam, kuru valsts ir noteikusi 2012. gada *EEG*, un ka, pirmkārt, finanšu līdzekļi, kuri iegūti no *EEG* piemaksas un kurus kopīgi pārvalda PSO, ir valsts iestāžu dominējošā ietekmē, ka, otrkārt, attiecīgās no *EEG* piemaksas iegūtās summas ir ar valsts resursiem saistīti finanšu līdzekļi, kas pielīdzināmi nodoklim, un ka, treškārt, PSO piešķirtā kompetence un funkcijas ļauj izdarīt secinājumu, ka tie nerīkojas uz sava rēķina un brīvi, bet gan kā no valsts līdzekļiem piešķirta atbalsta pārvaldītāji, kas pielīdzināmi valsts koncesiju īstenojošai struktūrai.
- 128 No visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka 2012. gada *EEG* ir iesaistīti valsts līdzekļi LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 129 Tādējādi trešais pamats, kā arī prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 130 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Vācijas Federatīvajai Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Papasavvas

Bieliūnas

Forrester

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 10. maijā.

[Paraksti]